

2. Zo neen: waren de voorschriften inzake verpakking en etikettering van veevoeders die toevoegingsmiddelen bevatten, vóór genoemde Richtlijn 84/857/EEG niettemin zodanig geharmoniseerd, dat op artikel 36 van het EEG-Verdrag geen beroep kan worden gedaan ter rechtvaardiging van een nationaal voorschrift inhoudende dat op de verpakking moet worden vermeld, dat het betrokken fabrikaat toevoegingsmiddel onder het vermelde registratienummer door een nationale instantie is toegelaten?
3. Moet artikel 30 van het EEG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat het zich verzet tegen een nationale bepaling van een Lid-Staat op grond waarvan de invoer uit andere Lid-Staten van veevoeders die de in Richtlijn 70/524/EEG genoemde toevoegingsmiddelen bevatten, alleen is toegestaan krachtens een aan de onderneming voor eens en altijd afgegeven document, de zogenoemde „vergunning”, wanneer binnenlandse producenten in het bezit moeten zijn van precies dezelfde vergunning, wanneer de autoriteiten niet op andere wijze kunnen vaststellen, in welke ondernemingen overeenkomstig genoemde richtlijn controles moeten worden verricht, wanneer de wettelijke regeling geen bijzondere bepalingen bevat inzake de afgifte of intrekking van vergunningen en ervan moet worden uitgegaan, dat afwijzing van een verzoek om een vergunning dan wel intrekking van een vergunning volgens nationale rechtsbeginselen alleen mag geschieden, indien het bedrijf zodanig wordt uitgeoefend, dat de gezondheid van mens of dier afwijzing respectievelijk intrekking noodzakelijk maakt, wanneer de vergunning in de administratieve praktijk wordt afgegeven binnen enkele weken na indiening van de aanvraag, die enkel de naam en het adres van de importeur behoeft te bevatten, en wanneer de vergunning van een importeur in de bestaande administratieve praktijk nog nooit is geweigerd of ingetrokken?
4. Was bij Richtlijn 70/524/EEG van de Raad van 23 november 1970 betreffende toevoegingsmiddelen in de veevoeding, tezamen met de vóór Richtlijn 84/587/EEG van de Raad van 29 november 1984 ingevoerde wijzigingen, een zodanige harmonisatie tot stand gebracht, dat de Lid-Staten zich ter rechtvaardiging van een nationale regeling als bedoeld in vraag 3, in het geheel niet meer op artikel 36 van het EEG-Verdrag konden beroepen?
5. Was het verenigbaar met het Gemeenschapsrecht, inzonderheid de artikelen 9 en 95 van het EEG-Verdrag juncto voornoemde Richtlijn 70/524/EEG, dat een Lid-Staat een jaarlijkse heffing verlangde van de ondernemingen waaraan de in vraag 3 bedoelde vergunning was afgegeven, wanneer een even hoge heffing werd verlangd van binnenlandse producenten en importeurs en wanneer de totale opbrengst van de heffing alleen maar de kosten dekte van de overeenkomstig Richtlijn 70/524/EEG verrichte steekproefsgewijze controles?

Verzoek van de Court of Appeal te Londen van 27 november 1986 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Thetford Corporation en anderen en Fiamma SpA en anderen

(Zaak 35/87)

(87/C 57/10)

De Court of Appeal te Londen heeft bij beschikking van 27 november 1986, ingekomen ter griffie van het Hof op 5 februari 1987, in het geding tussen Thetford Corporation en anderen en Fiamma SpA en anderen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Vormt een nog bestaand octrooi dat krachtens de Patents Act 1949 in het Verenigd Koninkrijk is toegekend voor een uitvinding die — ware er niet Section 50 van die Act — zou zijn voorafgegaan (gebrek aan nieuwheid) door een beschrijving in de zin van Section 50 (1), sub (a) of (b), van die Act, industriële of commerciële eigendom die recht heeft op bescherming krachtens artikel 36 van het EEG-Verdrag?
2. Heeft een dergelijk octrooi recht op die bescherming wanneer, zoals verweersters Fiamma in casu stellen, de enige krachtens artikel 36 van het EEG-Verdrag gerechtvaardigde vergoeding de betaling van een redelijke royalty (of andere geldelijke beloning), maar niet een rechterlijk verbod zou zijn?

Beroep, op 5 februari 1987 ingesteld door E. Sperber tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 37/87)

(87/C 57/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 5 februari 1987 beroep ingesteld tegen Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen door E. Sperber, te Luxemburg-Howald, vertegenwoordigd door G. Vandersanden, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van J. Biver, advocaat aldaar, rue Zithe 8.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- onderhavig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- bijgevolg, nietig te verklaren het besluit van het Hof van 5 maart 1986, waarbij verzoeker bij zijn aanstelling als ambtenaar op proef per 1 december 1985 in de derde salaristrap van rang LA 6 is ingedeeld, en voor zover nodig, nietig te verklaren het besluit van de commissie van het Hof van 4 november 1986 waarbij verzoekers klacht werd afgewezen;